

Sygnatura akt II AKa 490/21

1.

2.WYROK

2.1.W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2022 r.

5.Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Jarosław Mazurek

Sędziowie: SA Maciej Skórniak (spr.)

SA Janusz Godzwon

Protokolant: Joanna Rowińska

7.przy udziale Waldemara Kawalca prokuratora Prokuratury (...) we W.

8.po rozpoznaniu w dniach 23 marca 2022 r., 6 kwietnia 2022r. oraz 28 września 2022r.

9.sprawy z wniosku W. K.

10.o zadośćuczynienie

11.na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

12.od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

13.z dnia 26 października 2021 r., sygn. akt III Ko 19/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt I i II przyjmując, że zasądzone odsetki ustawowe są odsetkami ustawowymi za opóźnienie;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy W. K. 336 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. stwierdza, że koszty postępowania odwoławczego obciążają Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II.AKa.490/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZEŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 26 października 2021 roku, w sprawie III Ko 19/21	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Pełnomocnik wnioskodawcy W. K. radca prawna K. S. w swojej apelacji z dnia 4 grudnia 2021 r. zarzuciła:</p> <p>I. W zakresie zasądzzonego zadośćuczynienia:</p> <p>1) art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów i wyciągnięcie z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, tj. uznanie,</p>		

że zadośćuczynienie w kwocie 15.000 zł spełnia cel i wymogi określone w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (dalej: lutowa, ustawa rehabilitacyjna) w przypadku krzywd W. K. doznanych w wyniku internowania w okresie od dnia 16 stycznia 1982 r. do dnia 31 stycznia 1982 r. w związku z wydaniem decyzji o internowaniu nr (...) z dnia 16 stycznia 1982 r.

2) art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów i wyciągnięcie z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, tj. uznanie, że zadośćuczynienie w kwocie 199.447,08 zł spełnia cel i wymogi określone w

art. 11 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (dalej: ustawa lutowa, ustawa rehabilitacyjna) w przypadku krzywd W. K. doznanych w wyniku skazania przez byłego Sąd Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu z dnia 24 września 1982 r. (sygn.. akt: SoW 950/82), który następnie został zmieniony przez Sąd Najwyższy w dniu 21 września 1995 r. w sprawie sygn.. akt: WRN 75/95 poprzez uniewinnienie W. K. od przypisanego mu przestępstwa.

Na zasadzie art. 427 § 2 w zw. z art. 438 pkt 1a) k.p.k. – obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

1) art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zbiegu z art. 8 ust. 1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec

osób
represjonowanych
za działalność na
rzecz niepodległego
bytu Państwa
Polskiego poprzez
ich błędną
wykładnię i uznanie
zdaniem Sądu, iż
roszczenie
Wnioskodawcy w
tym zakresie jest
niewątpliwie
wygórowane i w
konsekwencji
zasądzenie
niewspółmiernie
niskiej, wręcz
symbolicznej – w
stosunku do
rozmiaru krzywdy
doznanej przez W.
K. – kwoty
zadośćuczynienia,
gdy całokształt
okoliczności sprawy,
tj. przyczyny
zatrzymania i
internowania,
warunki
przebywania w
Ośrodku (...) w
G., skała represji,
jakich doświadczył
Wnioskodawca w
trakcie
odosobnienia,
wpływ izolacji na
relacje z bliskimi,
zmiany, jakie zaszły
w psychice i
planach życiowych
po zwolnieniu w
miejsca izolacji,
konieczność zmiany
pracy oraz
pogorszenie się
stanu zdrowia
psychicznego –
niewątpliwie

przemawiają za zasądzeniem dalszej kwoty zadośćuczynienia i tym samym należy prawidłowo uznać, iż niezasadne jest oddalenie przez Sąd I instancji wniosku w w. pozostałej części.

2) art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zbiegu z art. 11 ust. 1 i ust. 2 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa polskiego poprzez ich błędną wykładnię i uznanie zdaniem Sądu, iż roszczenie Wnioskodawcy w tym zakresie jest niewątpliwie wygórowane i w konsekwencji zasądzenie niewspółmiernie niskiej, wręcz symbolicznej – w stosunku do rozmiaru krzywdy doznanej przez W. K. – kwoty zadośćuczynienia, gdy całokształt okoliczności sprawy, tj. przyczyny zatrzymania i pozbawienia wolności, warunki przebywania w

Areszcie Śledczym we W. i Zakładzie karnym we W., skala represji, jakich doświadczył Wnioskodawca w trakcie odosobnienia, wpływ izolacji na relacje z bliskimi, zmiany jakie zaszły w psychice i planach życiowych po zwolnieniu z miejsca izolacji, konieczność zmiany pracy oraz pogorszenie się stanu zdrowia psychicznego, jak również zastosowanie wobec niego dozoru – niewątpliwie przemawiają za zasądzeniem dalszej kwoty zadośćuczynienia i tym samym należy prawidłowo uznać, iż niezasadne jest oddalenie przez Sąd I instancji wniosku w ww. pozostałej części.

II. W zakresie odsetek:

1) Na zasadzie art. 427 § 2 oraz art. 438 pkt 1a) k.p.k., - obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 481 § 1 k.c., poprzez jego niezastosowanie i nie przyznanie od zasądzonych sum odsetek ustawowych

	<p>za opóźnienie liczonych od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, pomimo, iż takie żądanie zostało zgłoszone we wniosku z dnia 3 lutego 2021 r.</p>		
<p>Apelacja pełnomocnik wnioskodawcy W. K. zasługuje na uwzględnienie jedynie w części, w odniesieniu do kwestii przesądzenia charakteru orzeczonych odsetek ustawowych od zasądzonego od Skarbu Państwa zadośćuczynienia. W pozostałym zakresie zarzuty apelacji nie zasługują na uwzględnienie.</p> <p>Ad. I pkt 1 i 2 - co do zarzutu obrazy przepisów postępowania.</p> <p>Sąd Okręgowy w Świdnicy (pkt. 3.1.1 uzasadnienia) dokonał wszechstronnych ustaleń odnoszących się do przebiegu działalności opozycyjnej W. K., przebiegu jego internowania w okresie od 16 stycznia 1982 roku do 29 kwietnia 1982 roku do</p>			

31 stycznia 1982 roku, a następnie jego tymczasowego aresztowania oraz wykonania kary orzeczonej wyrokiem Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego z dnia 24 września 1982 roku, sygn.. akt SoW 950/82), w okresie do 7 lutego 1983 roku. Sąd dokonał przy tym wszechstronnych ustaleń odnośnie ówczesnej sytuacji osobistej, rodzinnej i zawodowej wnioskodawcy. Sąd opierał się w tym na szczegółowych zeznaniach samego wnioskodawcy, złożonych w toku przedmiotowego postępowania (k. 115-117). Zeznania te w całości zostały ocenione jako wiarygodne i stanowią one podstawę dokonanych ustaleń faktycznych, w odniesieniu do zasadniczych okoliczności przesądzających o rozmiarze cierpień jakich doznał wnioskodawca. Nie można przy tym kwestionować, że właśnie sam represjonowany jest najpełniejszym i najbardziej bezpośrednim

źródłem wiadomości o swoim losie. To właśnie relacja wnioskodawcy, jedynie uzupełniona faktograficznie przez akta postępowań (akta IPN Odział we W. i akta postępowania karnego) stanowią pełny zestaw dowodów, który pozwolił sądowi dokonać ustaleń faktycznych.

Warto w tym miejscu podkreślić, że Sąd ad quo dowody te uznał w całości za wiarygodne. Ocenił je więc zgodnie z tezą żądania wnioskodawcy, co już musi przesądzać o niezasadności zarzutu naruszenia przepisu art. 7 k.p.k., który przecież przesądza o sposobie oceny dowodów oraz dokonanych na ich podstawie ustaleń faktycznych, a nie o wielkości (wyceny) rozmiaru cierpień jakie podlegały naprawieniu.

W tym miejscu należy wskazać, że stanowiące tu przedmiot zarzutu naruszenie przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. wyznacza granice swobody

sędziowskiej,
weryfikowanej na
gruncie logiki i
wskazań
doświadczenia
życiowego. Przepis
ten odnosi się do
oceny dowodów jako
źródła przekonania
sądu o zaistniałych
faktach. Przez tak
postawiony zarzut,
skarżący zmierza
natomiast do
weryfikacji na
gruncie tego
przepisu spełnienia
przesłanek prawa
materialnego, jakim
jest
"odpowiedniość"
zasądzonej kwoty
zadośćuczynienia.
Tak postawiony
zarzut należy
oceniać jako
nieuprawniony.

Natomiast odnosząc
zarzut naruszenie
przepisów art. 7
k.p.k. stricte do
sposobu
procedowania i
oceny dowodów, to
należy stanowczo
wskazywać, że Sąd
Okręgowy
uwzględnił
wszystkie dowody,
w tym te na
których opiera się
pełnomocnik.
Wszystkie te dowody
uwzględnił i uczynił
podstawą
dokonanych ustaleń
faktycznych. Stąd
także w tym zakresie
zarzut stawiany tu

przez skarżącego nie znajduje uzasadnienia, także w tym aspekcie, że brak jest projekcji, co do tego, jaka mogłaby być inna ocena dowodów i w jaki sposób odmiennie ukształtowałyby samą treść orzeczenia.

Niewątpliwie pełna relacja wnioskodawcy stwierdza warunki pozbawienia wolności takie jak: warunki sanitarne, wyżywienie, rygor stosowanych wobec osadzonych oraz próby skłonienia ich do współpracy z aparatem bezpieczeństwa lub zabiegi mające na celu złamanie morale osadzonych. Wszystko to przekłada się na bardzo wnikliwą, zdecydowanie bardziej szczegółową niż w innych tego rodzaju sprawach, ocenę sytuacji bytowej samego W. K. oraz jego psychiczne nastawienie do samych represji oraz ich skutki w dalszej jego drodze życiowej. Relacja wnioskodawcy nie daje podstaw do przyjęcia, aby był on

obiektem szczególnych szykan ze strony strażników lub śledczych. Nie podaje on też żadnych szczególnych zdarzeń, odnoszących się do stanu zdrowia albo zdarzeń nadzwyczajnych z jego udziałem.

Wenancjusz Kowalski był internowany przez stosunkowo krótki okres, bo przez 16 dni. Wszystkie wskazane przez Sąd Okręgowy okoliczności dają rzetelną podstawę do przyjęcia, że faktycznie jego sytuacja była podobna do tej, jaka była udziałem innych osób internowanych, w szczególności umieszczonych w ośrodku internowania w G..

Internowanie zmienia się następnie w postępowanie karne, obarczone znacznie przecież surowszymi rygorami.

Początkowo Wenancjusz Kowalski został umieszczony w Areszcie Śledczym we W., a następnie, po wyroku został

umieszczony w
Zakładzie Karnym
nr 1 we W..

Sąd Okręgowy czyni
przedmiotem swoich
ustaleń, warunki
postępowania jakim
został poddany
(presja psychiczna
ze strony
prowadzących
postępowanie),
warunki
wykonywania
pozbawienia
wolności, oraz
warunki socjalno
- bytowe w
placówkach
penitencjarnych.

Wnioskodawca
dolegliwości i
cierpień upatrywał
przede wszystkim w
fakcie rozłąki z
najbliższymi,
niepewności
własnego losu oraz
trudnych i
upokarzających
warunkach
bytowych. Także i
w tym przypadku,
warunki osadzenia
wnioskodawcy były
takie same jak
w wypadku innych,
w tym osadzonych
za przestępstwa
pospolite.

Wenancjusz
Kowalski nie był
poddany torturom,
ani szczególnym
szykanom ze strony
administracji
jednostek, lub
współosadzonych.
Nie doszło też do

zdarzeń
nadzwyczajnych z
jego udziałem.

Wszystkie te
okoliczności Sąd
Okręgowy traktował
jako istotne w
sprawie i uczynił
podstawą ustalenia
należnego
zadośćuczynienia.

Stanowisko swoje
przy tym
szczegółowo
uzasadnił (pkt 5.2
uzasadnienia).

Stanowisko to w
całości zasługuje na
akceptację. Istotnie
sytuacja W. K.
musi być oceniana
jako typowa, nie
odbiegająca od
sytuacji innych osób
pozbawionych
wolności na
podstawie decyzji
o internowaniu
i przebywających
w ośrodkach dla
internowanych.

Przyjęta więc kwota
15.000 złotych jako
kwota
zadośćuczynienia,
musi być traktowana
jako wysoka i
sprawiedliwa. Sąd
Okręgowy przyjmuje
przy tym finalnie
podobnej wielkości
kwotę jako
odpowiednie
uzupełniające
zadośćuczynienie za
13 miesięczne
pozbawienie
wolności w placówce
penitencjarnej

(kwotę trzykrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale 2021 roku tj. 5.504,52 zł), co łącznie daje 199.447,08 zł. Kwoty wyliczane w taki właśnie sposób, oraz w takiej wielkości, były przy tym przedmiotem orzeczeń w szeregu innych sprawach, także wówczas, gdy orzekano o zadośćuczynieniu za tymczasowe aresztowanie lub wykonanie kary pozbawienia wolności w zakładach karnych. Stąd kwota zadośćuczynienia, jaką ustalił Sąd Okręgowy musi być traktowana jako prawidłowa, która zasługuje na akceptację i wypełnia dyspozycję bycia "odpowiednią".

Jednocześnie wbrew twierdzeniom skarżącego ustalona sytuacja W. K. nie była wyjątkowa i szczególnie ciężka. Doznał on istotnych cierpień będących wynikiem warunków pozbawienia wolności i rozłąki z bliskimi (okoliczności te zostały szczegółowo

omówione w
uzasadnieniu
zaskarżonego
orzeczenia).
Konsekwencją tych
ustaleń jest
wskazanie na
odpowiednie
zadośćuczynienie
wyliczone w
pieniądu. Ważna
jest tu nie tylko
adekwatność do
podobnych
przypadków oceny,
ale przede
wszystkim ocena w
kontekście
znaczenia
majątkowego
przyznanej tytułem
zadośćuczynienia
kwoty. Na pewno,
a tak nie twierdzi
też skarżący, że
przyznana kwota
15.000 złotych za
internowanie oraz
uzupełniająca kwota
199.447,08 złotych,
nie ma charakteru
wyłącznie
symbolicznego. Ma
ona realną wartość
majątkową. A więc
zachodzi zdolność
do kompensacji.
Ustalona kwota
zadośćuczynienia
ma także konkretne
odniesienie do
wartości dóbr, którą
można za nie nabyć.
Przede wszystkim
ma ona całkowicie
konkretne
odniesienie do
wysiłku, jaki
musimy wiązać
z wykonywaniem

pracy. Sąd Okręgowy przyznał bowiem za każdy miesiąc kwotę odpowiadającej trzykrotności przeciętnego wynagrodzenie w gospodarce. A więc, rekompensatą cierpień związanych z pozbawieniem wolności jest trzykrotność ekwiwalentu za wysiłek włożony w pracę zarobkową przeciętnie zarabiającego obywatela. Trudno przesądzać, jakiego wyboru dokonałby każdy indywidualnie. Wnioskodawca oczywiście takiego wyboru nie dokonał sam, został poddany bezpodstawnie (z uwagi na dzisiejsze poglądy społeczno - polityczne) represjom, które wymagają pełnej i satysfakcjonującej rekompensaty. Wnioskodawca, a za nimi skarżący pełnomocnik, "cenę" pozbawienia wolności określają jednak bardzo wysoko (na kwotę 119.449,80 zł za internowanie oraz 2.222.078,76 zł tytułem uzupełniającego zadośćuczynienia za tymczasowego

aresztowania i wykonanie kary). To na pewno kwoty znacząco wygórowane. Wycena krzywdy zawarta w zaskarżonym orzeczeniu ma konkretne, realne i majątkowe odniesienie do realiów społecznych obecnie. Przez to orzeczona kwota zadośćuczynienia musi być traktowana jako poprawna, akceptowalna oraz stanowiąca właściwą rekompensatę za doznaną krzywdę.

Ad I pkt 1 i 2 - co do zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego.

Nie ulega wątpliwości Sąd Apelacyjny, że Sąd I instancji zaakceptował żądanie wnioskodawczyń w zakresie wskazanych w treści wniosku podstaw odpowiedzialności Skarbu Państwa na podstawie art. 8 ust. 1 (w odniesieniu do żądania zadośćuczynienia za internowanie) oraz art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec

osób
represjonowanych
za działalność na
rzecz niepodległego
bytu Państwa
Polskiego (zgodnie
z przyjętą praktyką
zwaną: ustawą
lutową) w
odniesieniu do
uzupełniającego
zadośćuczynienia za
wykonanie kary. Sąd
zaakceptował też
żądanie przyznania
wnioskodawcy
zadośćuczynienia z
obu tytułów, choć w
wysokości mniejszej
niż ta objęta
żądaniem. Sąd
Okręgowy (pkt.
2 uzasadnienia)
czyni przedmiotem
wykładni i przyjmuje
jako podstawę
orzeczenia normę
art. 445 § 1 i 2
k.c. i art. 448 k.c.
Z tych przepisów
wyprowadza on
jednoznacznie trafny
wniosek, że
zadośćuczynienie
orzeczone na
podstawie art. 8
ust. 1 ustawy
lutowej ma być
„odpowiednie”. Przy
ustaleniu znaczenia
jakie należy nadać
tej dyrektywnie,
należy uwzględnić
cały zespół
okoliczności o
charakterze
obiektywnym, jak
i te okoliczności,
które odnosiły się
do osobistej sytuacji

pozbawionego wolności. Wszystkie te okoliczności można identyfikować (traktować) jako czynniki, które kształtowały rozmiar cierpień jakich doznał poszkodowany. A więc, nie tylko sama długość pobytu i warunki izolacji przesądza o rozmiarze doznanych cierpień, ale także subiektywne poczucie krzywdy, dotkliwość rozłąki z bliskimi, stan zdrowia i stan psychiczny, mają w sposób zasadniczy przesądzać o rozmiarze cierpień, które wymagają odpowiedniego zadośćuczynienia.

Tak też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2021 r., w sprawie IV KK 135/21, Lex nr 3241999). Te wszystkie poglądy, zresztą pozostające zgodne z twierdzeniami zarzutu apelacji, zostały wyartykułowane i stały się podstawą orzeczenia Sądu Okręgowego.

Skarżący staje się przy tym pomijać, że powołana tu

norma z art. 445 § 1 k.c. ma także znaczenie limitujące zadośćuczynienie, które nie może owej kwoty "odpowiedniej" przekraczać. Zadośćuczynienie nie może sprowadzać się jedynie do subiektywnego przekonania samego wnioskodawcy, a nawet samego represjonowanego, co do tego, że dla niego to właśnie żądana kwota, ma te cechy zadośćuczynienia, które może dać mu satysfakcję. Ustawodawca formułując uregulowania ustawy lutowej, odrzucił możliwość pozostawienia swobody wnioskodawcy, a także zawarcia ustawowego uregulowania zadośćuczynienia, a odwołał się do uregulowania naprawienia szkody i krzywdy na zasadach z kodeksu cywilnego, podobnie jak w sprawach cywilnych. A więc to na sędzie ciąży obowiązek wyznaczenia w konkretnym przypadku owej kwoty "odpowiedniej" do

wielkości doznanej przez represjonowanego krzywdy (por.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2021 r., w sprawie II KK 495/21, Lex nr 3333572).

Zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2021 r., w sprawie II KK 207/20, Lex nr 3229455). Tak też traktuje obowiązek swój obowiązek sąd ad quo. Dokonał on wyznaczenia kwoty zadośćuczynienia należnego za każdy miesiąc, która stanowi wielokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce. Ten sposób orzekania, nie tylko nie narusza normy art. 8 ust. 1 ustawy lutowej oraz art. 445 § 1 k.c., ale jest zgodny z ugruntowaną praktyką orzekania w przedmiocie zadośćuczynienia za

krzywdy wyrządzone osobom represjonowanym. Sposób taki pozostaje przy tym podyktowany chęcią dokonania sprawiedliwości, która wymaga właśnie godnego i adekwatnego wyrównania krzywdy jakiej doznał Wenancjusz Kowalski przez jego internowanie w stanie wojennym oraz wykonywanie wobec niego tymczasowego aresztowania oraz kary.

W konkluzji należy przyjmować, że wykładnia wskazanych w zarzucie przepisów prawa materialnego dokonana została w sposób prawidłowy. Zarzut w tym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie.

Ad II.

Zasługuje natomiast na uwzględnienie zarzut naruszenia przepisu art. 481 § 1 k.c. Fakt, że obecnie prawo rozróżnia odsetki ustawowe, skutkuje koniecznością wskazania, który konkretnie rodzaj odsetek ustawowych

<p>ma zastosowanie do orzeczenia o zasądzeniu świadczenia. Konsekwencją uwzględnienia zarzutu, była oczywiście zmiana orzeczenie w tym zakresie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Pełnomocnik wnioskodawcy wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie żądań wnioskodawcy w dalszej dochodzonej części, tj. zasądzenia od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy W. K. dalszych kwot w wysokości:</p> <p>1) 104.479,80 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdy W. K. doznane w wyniku internowania w okresie od dnia 16 stycznia 1982 r. do dnia 31 stycznia 1982 r. w związku z wydaniem decyzji o internowaniu nr (...) z dnia 16 stycznia 1982 r. z powodu działalności na rzecz niepodległego Państwa Polskiego, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

uprawomocnienia
się wyroku do dnia
zapłaty;

2) 2.022.631,68 zł
tytułem
zadośćuczynienia za
krzywdy W.
Kowalskiego
doznane w wyniku
skazania przez były
Sad Śląskiego
Okręgu Wojskowego
we Wrocławiu z
dnia 24 września
1982 r. (sygn.. akt:
SoW 950/82), który
następnie został
zmieniony przez Sąd
Najwyższy w dniu 21
września 1995 r. w
sprawie sygn.. akt:
WRN 75/95 poprzez
uniewinnienie W. K.
od przypisanego mu
przestępstwa;

3) W punkcie
I i w punkcie II
odsetek ustawowych
za opóźnienie od
dnia
uprawomocnienia
się wyroku do dnia
zapłaty;

ewentualnie:

4) uchylenie
zaskarżonego
wyroku i
przekazanie sprawy
Sądowi I instancji
do ponownego
rozpoznania;

5) zasądzenie od
Skarbu Państwa na
rzecz Wnioskodawcy
kosztów procesu,
w tym kosztów

zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec uznania za niezasadne zasadniczych zarzutów apelacji, nie było podstaw do uwzględnienia wniosków tej apelacji w przedmiocie zmiany wysokości przyznanego zadośćuczynienia. Brak było także przesłanek do uchylecia wyroku (art. 437 § 2 k.p.k.).		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	Nie stwierdzono występowania okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 kpk, art. 440 kpk, które należało uwzględnić z urzędu.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

5.

**1.7. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocy

pkt. II wyroku.

Orzeczenie odnosi się do będącego przedmiotem zaskarżenia rozstrzygnięcia z pkt. I i II wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Nieuwzględnienie zasadniczych zarzutów apelacji w zakresie zasądzonego zadośćuczynienia musiało skutkować utrzymaniem w tym zakresie w mocy rozstrzygnięcia o oddaleniu dalej idącego żądania wniosku (pkt III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku).

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
pkt I wyroku.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Z powodów wyżej wskazanych, uwzględniony został jedynie zarzut z pkt. II apelacji, odnoszący się do odsetek należnych od zasądzonego świadczenia, co musiało skutkować zmianą wyroku w tym zakresie.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	<p>W postępowaniu odwoławczym wnioskodawczyni reprezentował pełnomocnik, który wniósł o zasądzenie na ich rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.</p> <p>Orzeczenie oparte została na § 11 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018.265).</p>	
IV.	<p>Zgodnie z art. 13 ustawy lutowej (Dz. U. 2021.1693) koszty postępowania w sprawie o odszkodowanie i zadośćuczynienie na podstawie ustawy ponosi Skarb Państwa.</p>	
7. PODPIS		
SSA Maciej Skórniak SSA Jarosław Mazurek SSA Janusz Godzwon		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	radca prawny K. S. pełnomocnik wnioskodawcy W. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie w części oddalającej żądanie		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana